

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. F. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, Praha 5, Zborovská 11, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2008, č.j. 133138/2008/KUSK,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného, uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 7. 2008, č. j. 070/28385/07. Správní orgán I. stupně tímto svým rozhodnutím potvrdil žalobci záznam 12 bodů v registru řidičů ke dni 10. 4. 2007 a žalobcovy písemné námitky zamítl jako nedůvodné.

[2] Uvedený záznam 12 bodů v registru řidičů provedl správní orgán I. stupně dle § 123b zákona č. 361/2000 Sb. (zákon o silničním provozu) dne 20. 4. 2007 na podkladě oznámení doručených tomuto správnímu orgánu v období od 6. 9. 2006 do 21. 4. 2007. Následně správní orgán I. stupně zaslal žalobci oznámení o dosažení 12 bodů a výzvu k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu. Toto oznámení si žalobce převzal 5.

12. 2007 a podal proti němu námitky. O podaných námitkách rozhodl správní orgán I. stupně dne 4. 2. 2008 pod č. j. 070/28385/07 tak, že je jako nedůvodné zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání a žalovaný svým rozhodnutím ze dne 15. 4. 2008, sp. zn. 36464/2008/KUSK/2, žalobci vyhověl, když rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Správní orgán I. stupně o námitkách opětovně rozhodl dne 30. 7. 2008, a to způsobem shora uvedeným.

II. Shrnutí obsahu žaloby

[3] Žalobce v podané žalobě předně upozorňuje na procesní pochybení správních orgánů, která mají dle jeho názoru vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a dále vyjadřuje přesvědčení, že byla v jeho případě aplikována ustanovení právních předpisů odporující Ústavě ČR a Listině základních práv a svobod.

[4] Pokud jde o vady řízení, žalobce zdůrazňuje, že řízení o námitkách je řízením zahájeným na žádost, nikoli řízením zahájeným z moci úřední. Výslovně to uvádí rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí, když podané námitky označuje za podklad pro zahájení řízení. Práva a povinnosti účastníka řízení i správního orgánu jsou přitom v těchto dvou druzích řízení naprosto odlišné. Správní orgán I. stupně tak nevyhověl žádosti o žalobce o přerušení řízení, ač tak v řízení o žádosti učinit musí, a naopak sám řízení přerušil a následně v něm pokračoval bez jakékoli žalobcovy iniciativy a bez právního důvodu. Správní orgán I. stupně dále neumožnil zástupci žalobce nahlédnout do části spisu a pořídit kopie části spisu, avšak nevyhotovil o tom usnesení, ačkoli zákon stanoví, že usnesení o takovém úkonu vydáno být musí. Takovým postupem správní orgán žalobci fakticky znemožnil bránit se proti jeho postupu jakýmkoli oprávněnými prostředky.

[5] Neústavnost Hlavy V zákona o silničním provozu, zejména ustanovení § 123b, žalobce spatřuje v tom, že body v bodovém systému nejsou všem občanům započítávány za stejných podmínek, a bodový systém je tudíž diskriminační. Především právní předpisy nedovolují, aby byly tyto body započítány příslušníkům Policie ČR, Hasičského záchranného sboru a dalším osobám, jejichž přestupek byl projednán v kázeňském řízení ve smyslu §§ 51 a 189 zákona č. 361/2003 Sb. (zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů). Právní úprava bodového systému je dále v rozporu s ústavním principem rovnosti občanů před zákonem, neboť posuzuje jinak občany ČR na jedné straně a cizince a osoby, které vlastní řidičský průkaz vydaný cizím státem, na druhé straně. Občané ČR totiž musejí v případě, že dosáhnou v registru řidičů 12 bodů, jako jediní odevzdávat řidičský průkaz a zároveň musejí po vypršení zákazu řízení o řidičský průkaz opět ponižujícím způsobem žádat, čímž se doba, po kterou nemají oprávnění k řízení, fakticky prodlužuje. V důsledku uvedené právní úpravy navíc občané ČR nemohou řídit motorová vozidla ani v zahraničí, tedy mimo jurisdikci státních orgánů ČR, zatímco cizí státní příslušníci i během doby zákazu v zahraničí řídit mohou. Předmětná právní úprava rovněž prolamuje zákaz dvojího trestání téhož skutku v těch případech, kdy jsou do limitu 12 bodů zahrnuty rovněž přestupky, za něž již byl uložen trest zákazu řízení vozidel. V takových případech dochází k opětovnému trestání téhož přestupku tímž způsobem, což je v rozporu s Ústavou ČR. Žalobce proto navrhuje, aby Městský soud v Praze řízení o žalobě přerušil a předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení předmětných ustanovení. Co se týče merita věci, žalobce na základě shora uvedených důvodů

navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Shrnutí obsahu vyjádření žalovaného

[6] Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě nejprve rekapituluje průběh správního řízení a následně uvádí, že procesní chyby správního orgánu I. stupně byly ve zrušujícím rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2008 podrobně popsány, a správní orgán v I. stupně se jich v následujícím řízení již nedopustil.

[7] K argumentům ohledně tvrzené protiústavnosti Hlavy V zákona o silničním provozu žalovaný uvádí následující. Žalobcovo tvrzení, že se body nezapočítávají všem občanům (na př. příslušníkům Policie ČR), vychází z nesprávné aplikace právních předpisů. Zákon č. 200/1990 Sb. (zákon o přestupcích) ani zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů se bodovým hodnocením vůbec nezabývají. Bodové hodnocení je upraveno pouze v zákoně o silničním provozu a o tom, že by se body těmto osobám nezaznamenávaly, tento zákon nehovoří. Pokud jde o žalobcovy vývody týkající se diskriminace občana ČR proti cizím státním příslušníkům v bodovém hodnocení, žalovaný se nedomnívá, že by byl tento postup diskriminační, neboť je třeba vycházet z právních prostředků, které ve vztahům k řidičům-cizincům a řidičským oprávněním uděleným cizím státem český právní řád má. Obdobný přístup funguje na př. rovněž ve Spolkové republice Německo. Bodové hodnocení nelze dle názoru žalovaného považovat za „druhou“ sankci, neboť ukládáním bodů jsou sledovány cíle, které jsou popsány v § 123a zákona o silničním provozu, a trest zákazu činnosti je zcela jiným institutem než bodové hodnocení. Na základě výše uvedených skutečností žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Řízení před Městským soudem v Praze

[8] Městský soud v Praze (dále jen „soud“) nejprve zjistil, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního.

[9] Oba účastníci řízení souhlasili s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání.

V. Právní posouzení věci

[10] Žalobce vytýká správním orgánům konkrétní pochybení při vedení v řízení, a dále namítá protiústavnost některých právních norem v jeho případě aplikovaných. Soud se bude nejprve zabývat důvodností jednotlivých procesních námitek.

[11] Žalobce namítá, že řízení o námitkách bylo řízením zahájeným na žádost, a že proto správní orgán I. stupně musel dle § 64 odst. 2 správního řádu vyhovět jeho žádosti o přerušení řízení. Správní orgán naopak nemohl v přerušeném řízení z vlastní vůle pokračovat, což učinil.

[12] Soud k této námitce nejprve obecně uvádí, že správní řád upravuje institut přerušení řízení v § 64 a násl., a dle této úpravy správní orgán může řízení přerušit buď v zákonem stanovených případech (§ 64 odst. 1 a 4) – a to jak v řízení o žádosti, tak v řízení z moci úřední, neboť ustanovení odstavce 1 obsahuje obecnou úpravu důvodů pro přerušení řízení, zatímco ustanovení odstavců 2 a 3 upravují toliko specifika jednotlivých druhů řízení (v ustanovení odstavce 2 se nenachází slovo „pouze“) –, anebo na požádání žadatele. V naposled uvedeném případě se právní úprava liší v závislosti na povaze vedeného řízení: v řízení o žádosti správní orgán řízení na požádání žadatele přeruší vždy (§ 64 odst. 2), v řízení z moci úřední může správní orgán řízení přerušit na požádání účastníka z důležitých důvodů, není-li to v rozporu s veřejným zájmem a pokud s tím všichni účastníci uvedení v § 27 odst. 1 písm. b) souhlasí (§ 64 odst. 3). To, že může být řízení přerušeno jen z důvodů v zákoně taxativně vypočtených, vyplývá z dikce ust. § 64 odst. 4, které stanoví, že správní orgán může usnesením řízení přerušit z „dalších důvodů stanovených zákonem“.

[13] Ve správním spisu vedeném v řízení předcházejícím rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 7. 2008 však soud žádnou žádost žalobce o přerušení řízení nenalezl. Žalobce v žalobě neuvádí, kdy konkrétně měl tuto žádost podat, ani nepřikládá její kopii, a tuto námitku v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 7. 2008 vůbec nevznosl. Žalobce požádal správní orgán I. stupně o přerušení řízení 15. 1. 2008, avšak toto podání učinil ještě v řízení předcházejícím rozhodnutí ze dne 4. 2. 2008, které bylo následně v odvolacím řízení žalovaným pro vady řízení zrušeno, tudíž postup správního orgánu I. stupně při vyřizování této žádosti nemůže být předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci. Žalobce si dle názoru soudu buď tuto skutečnost neuvědomuje, anebo je tato jeho námitka pouze účelová. V každém případě však tato žalobní námitka není důvodná.

[14] V postupu správního orgánu I. stupně, který usnesením ze dne 19. 5. 2008, č. j. 070/28385/07, řízení přerušil, a následně v něm po zaslání oznámení ze dne 24. 6. 2008 pokračoval, soud přesto spatřuje nezákonnost. Jak soud již uvedl, řízení lze přerušit jen ze zákonem stanovených důvodů, avšak správní orgán I. stupně své rozhodnutí řízení přerušit o žádný takový důvod neopřel. V usnesení ze dne 19. 5. 2008 uvedl, že se řízení přerušuje dle ust. § 64 odst. 2 správního řádu, tedy na požádání žadatele, avšak z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobce žádost o přerušení řízení podal. Nezákonnost postupu správního orgánu však soud nespatřuje v tom, že by v řízení pokračoval bez požádání žalobce – pokud správní orgán přeruší řízení ze zákonem stanovených důvodů, může v něm dle ust. § 65 odst. 2 správního řádu rovněž z vlastní iniciativy pokračovat, nýbrž v tom, že řízení přerušil bez zákonného důvodu. Tato vada řízení nicméně nemá za následek nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť není zřejmé, že by měla jakýkoli dopad do práv žalobce. Ani žalobce sám ostatně neuvádí, jak měl být touto vadou řízení zkrácen na svých právech, případně jakým způsobem měla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

[15] Na okraj k tomu soud ještě podotýká, že řízení o námitkách není řízením o žádosti, jak se domnívá žalobce. Běh řízení o námitkách se sice odvíjí od určitého úkonu účastníka

(podání námitek), avšak v žádném případě se nejedná o řízení o žádosti. Řízením o žádosti jsou typově ta řízení, v nichž se žadatel na př. domáhá, aby mu správní orgán rozhodnutím založil nějaké právo, případně se domáhá určení, komu konkrétní právo náleží (srov. Vedral, J.: *Správní řád: Komentář*, 2. vydání. BOVA POLYGON, Praha 2012, str. 475). Řízení o námitkách je však fakticky řízením o opravném prostředku proti úkonu správního orgánu (provedení záznamu do registru řidičů), který směřuje k zániku řidičského oprávnění řidiče dosáhnuvšího 12 bodů. Řízení se původně neodvíjí od žádosti účastníka řízení, nýbrž od uvedeného úkonu správního orgánu. To, že samotné řízení o opravném prostředku je zahájeno na podkladě úkonu účastníka řízení (podání opravného prostředku), nemění nic na tom, že řízení jako celek je svou povahou řízením z moci úřední, jehož zahájení a průběh nezávisí na účastníku řízení a účastník řízení s ním nemůže disponovat, což jsou typické znaky řízení o žádosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 4/2010 – 63; všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná www.nssoud.cz); pokud by žalobce námitky nepodal, v důsledku provedení záznamu by poté, co mu jeho provedení bylo oznámeno, řidičské oprávnění stejně pozbyl (§ 123c odst. 1 zákona o silničním provozu). Názor žalobce, že řízení o námitkách je řízením o žádosti, by vedl k nepřijatelným a absurdním důsledkům, že by osoba, která dosáhla v bodovém systému 12 bodů, mohla podat námitky a následně požádat o přerušování řízení; jelikož v řízení o žádosti musí správní orgán této žádosti vyhovět a nemůže v řízení pokračovat, dokud o to žadatel nepožádá, mohla by se tak tato osoba sankci za dovršení 12 bodů tímto způsobem napořád vyhnout.

[16] Žalobce dále namítá, že správní orgán I. stupně neumožnil jeho zástupci nahlédnout do části spisu a pořídit si její kopie, avšak o tomto neumožnění nevydal usnesení, ač tak byl ze zákona povinen učinit. Soud k této námitce podotýká, že situace je zde obdobná jako v případě námítky, že tento správní orgán na požádání žalobce nepřerušil řízení. Žalobce námitku stejného obsahu vznesl v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 2. 2008, a toto rozhodnutí bylo v odvolacím řízení žalovaným pro vady řízení zrušeno. V části správního spisu týkající se následujícího řízení před správním orgánem I. stupně se žádný záznam či stížnost žalobce týkající se neumožnění nahlédnutí do spisu a pořízení kopií nenachází, naopak správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 30. 7. 2008 uvádí, že žalobce vyzval k seznámení se s podklady rozhodnutí, žalobce však této možnosti nevyužil. Žalobce s tvrzením správního orgánu I. stupně v odvolání proti tomuto rozhodnutí nepolemizuje, žádnou námitku v něm nevznesl a ani v žalobě nespecifikuje, kdy mělo k tomuto tvrzenému odmítnutí dojít. Soud tudíž dospěl k závěru, že se žalobcova námitka buď vztahuje k řízení předcházejícímu vydání rozhodnutí ze dne 4. 2. 2008, které soud přezkoumávat nemůže, neboť náprava vad v tomto řízení byla zjednána zrušením tohoto rozhodnutí v odvolacím řízení, anebo je jeho námitka účelová. V každém případě je však tato námitka nedůvodná.

[17] Žalobce dále namítá protiústavnost některých právních norem v jeho případě aplikovaných a navrhuje, aby soud řízení přerušil a podal Ústavnímu soudu návrh na jejich zrušení. Konkrétně se má jednat o diskriminační charakter Hlavy V zákona o silničním provozu, zejména ust. § 123b, když zákon nedovoluje započtení bodů některým skupinám osob (na př. příslušníkům Policie ČR nebo Hasičského záchranného sboru, jejichž skutek byl projednán v kázeňském řízení) a v rozporu se zásadou rovnosti občanů před zákonem zvýhodňuje cizí státní příslušníky a držitele řidičského průkazu vydaného cizím státem. Protiústavnost právní úpravy žalobce spatřuje rovněž v tom, že odporuje zákazu dvojího trestání téhož skutku stejným způsobem, neboť se do bodového limitu započítávají rovněž přestupky, za které je uložen trest zákazu řízení motorových vozidel.

[18] K námitce stran nezapočítávání bodů určitým osobám soud uvádí, že se ztotožňuje s názorem žalovaného správního orgánu, a sice že názor žalobce vychází z nesprávného výkladu zákona o silničním provozu a zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Zákona o silničním provozu naopak stanoví, že se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů i tomu řidiči motorového vozidla, jemuž byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku (§ 123b odst. 1). Zákon o přestupcích ani zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, vůči nimž je zákon o silničním provozu zákonem speciálním, o bodovém systému žádným způsobem nepojednávají a aplikaci citovaného ustanovení zákona o silničním provozu nijak nebrání.

[19] K námitce ohledně ústavně nepřipustného zvýhodnění cizích státních příslušníků oproti občanům ČR soud předně uvádí, že argumentace žalobce je vnitřně rozporná, neboť hypotetická nerovnost mezi občany ČR a příslušníky jiných států z podstaty věci nemůže porušovat princip rovnosti občanů ČR před zákonem. Dále k tomu soud uvádí, že zákon o silničním provozu v kontextu bodového systému výslovně nerozlišuje mezi českými státními občany a občany jiných států, nýbrž mezi řidiči, kteří mají řidičský průkaz ČR nebo mezinárodní řidičský průkaz vydaný ČR, na jedné straně, a řidiči, kteří mají řidičský průkaz nebo mezinárodní řidičský průkaz vydaný jiným státem, na druhé straně (srov. ust. § 104 odst. 1).

[20] Dle ust. § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu „[p]říslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení“ (podtrženo soudem).

[21] Dle ust. § 123c odst. 4 zákona o silničním provozu „[p]říslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič, který je držitelem řidičského průkazu členského státu, řidičského průkazu vydaného cizím státem, mezinárodního řidičského průkazu vydaného cizím státem, dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně oznámí tuto skutečnost řidiči a ministerstvu“ (podtrženo soudem).

[22] Pokud jde o samotnou sankci zákazu řízení motorových vozidel, ta je pro všechny řidiče shodná, neboť nemohou řídit motorová vozidla po dobu jednoho roku (ust. § 123c odst. 7 a ust. § 124d odst. 1 zákona o silničním provozu). Rozdíl v přístupu ke dvěma uvedeným skupinám řidičů spočívá v tom, že držitelé průkazu vydaného orgány ČR tento průkaz odevzdávají příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, zatímco držitelé průkazů vydaných jiným státem si jej mohou ponechat, z čehož pro držitele průkazu vydaného orgány ČR vyplývá, že o tento průkaz musejí po uplynutí zákazu opětovně žádat, zatímco držitelé průkazu vydaného jiným státem mohou po uplynutí jednoho roku bez dalšího opětovně motorová vozidla řídit.

[23] Tento rozdíl však není výrazem svévole zákonodárce, nýbrž je nevyhnutelným odrazem omezení, která existují ve vztahu státu k příslušníkům jiných států, resp. k úředním listinám vydaným jinými státy. Zatímco v případě řidičů s průkazem vydaným orgány ČR stát odebrá průkazy, jež prostřednictvím svých orgánů sám vydal, v případě průkazů vydaných jinými státy tomu tak není. To, že stát nepřistupuje k příslušníkům jiných států a k úředním

listinám vydaným jinými státy totožným způsobem jako k občanům a listinám vlastním, je faktickým odrazem mezinárodních vztahů a právní úpravy na této úrovni. Rovněž argument žalobce, že správní orgány ČR odebráním řidičského průkazu zakazují řidiči řízení motorových vozidel i v zahraničí, kam jejich pravomoc nedosahuje, neodpovídá skutečnosti, neboť náleží do pravomocí každého jednotlivého státu, aby upravil podmínky, za nichž mohou osoby na jeho územní řídit motorová vozidla. Řidič spolu s řidičským průkazem vydaným orgány ČR odevzdává rovněž mezinárodní řidičský průkaz vydaný orgány ČR, avšak takový postup je nezbytný, neboť se mezinárodní řidičský průkaz dle platných právních předpisů vydává držiteli řidičského oprávnění a opravňuje k řízení motorových vozidel v rozsahu jeho řidičského oprávnění (které řidič uložením zákazu činnosti pozbyl). Pro úplnost soud dodává, že právní úprava uvedené rozdíly do jisté míry zohledňuje, když se dle § 107 zákona o silničním provozu držitelům mezinárodního řidičského průkazu vydaného jiným státem udělený trest zákazu činnosti do tohoto průkazu zapisuje.

[24] Princip rovnosti obsažený v čl. 1 Listiny je základním principem, který je nutno respektovat i při tvorbě právních předpisů. Jak plyne z judikatury Ústavního soudu (na př. Pl. ÚS 15/02), samotná faktická nerovnost nemusí být v rozporu se zásadou rovnosti z právního hlediska, pokud pro ni existují rozumné a objektivní důvody, tedy legitimní cíl zákonodárce, a pokud mezi tímto cílem a použitými prostředky existuje vztah přiměřenosti. Rozdíl v přístupu k těmto dvěma odlišným skupinám osob tedy nespočívá v rozdílnosti sankce samotné, nýbrž v rozdílnosti administrativních postupů s ní spojených, které jsou vzhledem k popsaným okolnostem nevyhnutelné. Byť tento rozdíl může vést k tomu, že určité osoby fakticky nemohou motorová vozidla řídit po delší dobu než jiné, neboť musejí čekat na vyřízení nového řidičského průkazu, tento rozdíl není nijak podstatný, má zřejmé objektivní důvody a je zcela opodstatněný.

[25] K námitce žalobce, že u osoby, které je za spáchání přestupku uložen trest zákazu řízení motorových vozidel a rovněž jsou jí započteny body, dochází po dovršení hranice 12 bodů k ukládání trestu stejného druhu za tentýž skutek, soud uvádí, že žalobce na žádném místě netvrdí, že by mu byl spolu s některým ze započtených přestupků uložen rovněž zákaz řízení motorových vozidel. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 7. 2008 naopak vyplývá, že byly všechny předmětné přestupky projednány v blokovém řízení, v němž takový trest uložen být nemůže. Soudy ve správním soudnictví jsou povolány k tomu, aby chránily veřejná subjektivní práva osob, avšak žalobcem tvrzené právo nebýt za tentýž skutek dvakrát trestán stejným způsobem v projednávané věci zjevně porušeno nebylo, tudíž jeho námitka není důvodná.

[26] Soud k tomu na okraj uvádí, že obecně se souladem právní úpravy tzv. bodového systému s ústavní zásadou zákazu dvojího trestání zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2009, č. j. 2 As 19/2009 – 93, a dospěl k závěru, že předmětná právní úprava je ústavně konformní. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku mimo jiné uvedl: „Z ustanovení § 123a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, (zákon o silničním provozu), lze dovodit, že systém bodového hodnocení řidičů nepředstavuje nepřipustné prolomení zásady *non bis in idem*, neboť nejde o sankční, nýbrž o administrativní opatření. Sleduje se jím kázeň řidičů; hrozbou dosažení maximální hranice dvanácti bodů, po které následuje odebrání řidičského oprávnění, působí na řidiče preventivně nápravně.“

[27] Vzhledem k uvedenému soud neshledal důvody pro předložení věci Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení žalobcem specifikovaných zákonných ustanovení. Důvodnými neshledal soud ani námitky žalobce k průběhu správního řízení; správní orgán I. stupně sice pochybil, když přerušil řízení v rozporu s platnou právní úpravou, avšak tato vada nemohla mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[28] Na základě shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

VI. Rozhodnutí o nákladech řízení

[29] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. února 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová